

ЙОРДАН МАТЕЕВ
ЖИВИ КАРТИНИ

chitanka.info

Мъжът, който продаваше входните билети, се казваше Ник. Чу съвсем ясно как момичето с орловия нос го гълчи: „Ник, ти си неизлечим пияница и голям мързеливец! Няма ли най-последно да се засрамиш!“. В този миг старецът се извърна и му смигна заговорнически: „Нали ги знаете жените? Дай им само да вдигат патърдия. Иначе са душички!“. Над олисялото теме на стареца се мъдреше олющена табела:

ЕЛАТЕ!
САМО В НАШИЯ УВЕСЕЛИТЕЛЕН ПАРК ЩЕ
НАМЕРИТЕ РАЗТУХАТА, ОТ КОЯТО СЕ НУЖДАЕТЕ!
САМО СРЕЩУ ПЕТ ДОЛАРА.

Трябваше да си признае, че тази архаична реклама и възрастният мъж го бяха трогнали и накарали да се спре. И още нещо привлече вниманието му — над входа на една от палатките бе изписано в полукръг:

ПАЛАТКА НА УЖАСИТЕ. АКО ИСКАТЕ ДА
ПРОВЕРИТЕ НЕРВИТЕ СИ, ЕЛАТЕ!

Това го върна към едно далечно минало. Припомни си лунапарка от детските му години — там също имаше един пазач пияница, който късаше билетчетата с треперещи ръце и обещавахе с подкупваща усмивка какви ли не преживявания на виенското колело и стрелбището. Като че ли отново се превърна в онова хлапе, което умираше от желание да проникне във вълшебния свят на парка и най-много в очарователната мистерия, наречена „Палатка на ужасите“, защото там се случваха какви ли не страхотии, които едно момче иначе никога не би преживяло...

Горещата вълна на спомена почти го разнежи. Дали пък не остарявам, попита се леко притеснен. Такава носталгия...

— Казвам се Ървин — представи се, без да знае защо. — Ървин Шон. Минавах случайно и си спомних някои неща... — Прехапа

устни. Какво всъщност искаше да каже на старчето и проклетата му щерка или внучка?

— Здравсти, аз съм Лили — каза момичето с орловия нос. — Този тук, Ник, е дядо ми. Заедно се грижим за тази барака.

„Интересно, как се преобрази! — помисли си Ървин Шон. — Стана някак по-хубава.“

— Ако искате, можете да надникнете — продължи любезно Лили. — Няма да ви струва почти нищо...

Момичето го гледаше с такава надежда, сякаш от това зависеше живота ѝ, старецът също. Какво му струваше да се върне назад, към детството... Изтръпна, сякаш някакви ледени пръсти сграбчиха сърцето му! Лунапаркът, кошмарът, полицейското разследване, неудобните въпроси, психиатърът, ужасът! Вледеняващият, всепоглъщащият ужас, който и до ден-дневен го стряска насън...

— Зле ли ви стана, господин Шон?

Ник го гледаше с присвити очи. Бръчките около устните му бяха станали по-дълбоки. Имаше вид на загрижен.

— О, не... — Ървин бавно се отърсваше от неприятните спомени. — Нищо ми няма, господине. Просто ме навестиха лоши мисли.

Но не можеше да се отърве толкова лесно от тях. Изчезналите деца. Онази страшна жена с вертикални ириса и сребърни зеници. Острите ѝ кучешки зъби, кръвта по устните ѝ, подкупващият ѝ шепот: „Ела, миличко, ела. Аз съм художница“. Разбира се, никой в полицията не му повярва, а когато после им разказа за живите картини, просто го изпратиха на психиатър...

— Искате ли чаша вода, господин Шон?

Какво всъщност искаше да направи? Да избяга от себе си и от страха си? Да си внуши, че не се е случило нищо ужасно? Да се увери, че в тъмното не го дебне нищо страшно? Че онези деца просто са отишли на пикник, а не са изчезнали завинаги от живота на своите близки?...

Почувства се ужасно уморен и състарен.

— Не изглеждате добре, господин Шон. Ако е така, не ви препоръчвам нашата палатка. Не е за вас, ще ви подейства зле...

— О, не — усмихна се кисело той. — Повярвайте ми, госпожице. Ето, ще си купя билетче за вашата палатка.

Старецът набързо скъса контролата и го пропусна край себе си с една сладникава служебна усмивка. И тогава беше точно така, спомни си Шон. Мина покрай възрастния пазач, ближеше захарен памук, устните му бяха лепкави, чувстваше се ужасно горд, че за пръв път в живота си е взел самостоятелно решение. Че е припечелил джобни пари, за да си позволи това удоволствие — ПАЛАТКАТА НА УЖАСИТЕ. Господи, наистина се чувстваше страхотно самостоятелен!

Намести се непохватно в електрическото вагонче, което щеше да го отнесе по тесния релсов път към вътрешността на палатката. И сега устните му бяха лепкави, но не от захарта, а от огромното смазващо напрежение — почти като физическа болка в гърдите. Сигурно се побърквам, помисли си той. Сърдечен удар ли искам да получа? На моята възраст...

Някой включи релето, вагончето затрополя по релсите, обгърна го мрак, по-плътен от нощта. В първия миг си помисли, че е като в непроницаем гроб, но сетне паниката поутихна, когато очите му свикнаха с мрака. Точно така преди години бе видял първата жива картина... На приятеля му Дъч, десетгодишен немирник, който тероризираше квартала с ластичната си прашка и точните си попадения в прозорците. На картината Дъч бе изобразен с прашката, прицелен по някакво пернато, само дето гърлото му бе разрязано от ухо до ухо и ястребовите му очи липсваха от очните ямки. Дъч се изпречи на пътя му като жив и бе първата картина, която малкият Ървин видя през онзи смразяващ уикенд.

После съзря Мери. Беше на дванайсет и обичаше да сплита косите си в плитка. Но сега разкошните ѝ коси липсваха, държеше скалпа си в дясната ръка и се усмихваше дяволито. Вместо сребърната скоба на зъбите ѝ, усмивката ѝ разкриваше обеззъбени кървави венци. Ървин никога не забрави голия ѝ череп...

После видя порториканчето Чъки, на петнайсет, най-пеканото момче на махалата. Имаше ловен нож — модел нинджа, с който се перчеше пред малките. С великолепна дръжка и много дълго острие. Сега гравираната дръжка стърчеше от дясното му слепоочие, а върхът на острието се показваше от лявото. Мургавият Чъки въртеше смешно очи и крещеше продрано: „Ърви, най-последно разбрах за какво ми служи главата, мошенико, тя ми служи за игленик! Хо-хо-хо, какъв чудесен игленик!...“

После от мрака се появи тя. „Ела, миличък, ела! Аз съм художница. Искаш ли, Ървин, да те направя целия лепкав? Зная как, миличък — като ти отрежа вените. Ще станеш лепкав, лепкав, лепкав...“

Тогава скочи от вагонетката с риск да си счупи краката и побегна слепешком, като чувстваше дъха ѝ в тила си. Тича, докато излезе напред светлото на белия ден...

Вагонетката изскърца във финален акорд и спря. Ървин Шон отвори очи, едва когато усети слънцето да гали клепачите му. Целият беше в лепкава пот и сърцето му биеше като разтревожен тамтам. Надигна се с огромно усилие на волята и усети мускулите си схванати. Пое живителна глътка въздух. Чувстваше се опразнен, освободен, лишен от чувства. Огледа се — от пазача и Лили нямаше и следа. Обзе го смъртен страх, че всичко може да се повтори: полицейските разпити, психиатрията, мнителните погледи на познатите му... Може би трябваше да избяга, да се скрие, да не позволи всичко отново да се струпа на главата му.

Ървин Шон обърна гръб на притихналия лунапарк. Не искаше да мисли, че е прокълнат и носи нещастия на хората. Не искаше да си спомни за Дъч, Мери и Чъки. Не искаше да размишлява какво ще последва и къде са възрастният пазач и внучката му...

* * *

Ник и Лили бяха дошли с палатката на ужасите по нейна заповед. Беше дошла за тях с вертикалните си ириси и сребърните си зеници. Преди да се захване с делото си, бе им прошепнала с лепкавия си зловонен глас: „Не се страхувайте, милички. Аз съм вашата художница, а вие — моите живи картини...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.